

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

16. Argumenta nonnulla quibus non peccandi possibilitatem asserunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

enim eam Apostolis cum adhuc infirmi erant fuisse præscriptam. Pelagiani enim sunt, quos *Hom. 43. c. 7* insinuat Augustinus quando dicit: *Forse dicit hoc aliquis quando illos docuit Dominus IESVS orati nem, adhuc parvuli erant, infirmi erant, carnal es, nondum erant spirituales qui non habent peccatum.* Cùm verò convincerentur eandem omninò orationem ab Apostolis post resurrectionem Domini cùm iam perfecti essent frequentatam alio suffugio vim veritatis quidam eludentes: *Lib. 2. de pecc. merit. & remiss. c. 10.* *Etsi orabant eam, inquit, sancti & perfecti iam Apostoli, nullum omnino habentes peccatum. non tamen pro seipsis sed pro imperfectis adhuc peccatoribus dicebant, demitte nobis deus nostra, sicut &c. ut per hoc quod dicerent nostra in uno esse corpore demonstrarent, & illos adhuc habentes peccata, & se ipsos*

A qui iam carebant omni ex parte peccato. Alj ita volebant eam à sanctis dici ut humiliter non veraciter diceretur. Vtramque evasionem Carthaginenses Patres referunt & septimi octavique canonis autoritate condemnant. *Concil. Carth. c. 8. Ibid.*

Propter istas igitur duas causas sublata pro dimittendis peccatis, & pro vincendis tentationibus orationis, Augustinus cum Patribus Nilivitanis queritur, quod nova hæresis & nimium perniciofa tentaret surgere inimicorum gratiæ Dei, qui nobis, inquit, etiam Dominicam orationem in impiis disputationibus conantur auferre. In cuius rei fidem utriusque dogmatis impietatem tangunt. quæ nec pro præteritis peccatis diluendis, nec pro futuris cavendis fideles deprecari sinit *Epist. ad Iulian. Pap. 3. apud Aug.*

Argumenta nonnulla quibus non peccandi possibilitatem asserunt.

C A P V T X V I.

ARGUMENTA verò quibus perfectionis illius possibilitatem altrunt, ut homo sine peccato, si velit, vivat, non pauca ex medio Philosophiæ penu proferunt. Imprimis quod peccato non possit ullo modo natura debilitari atque vitari. Instâter hoc agit Pelagius apud Augustin. magna parte libri de natura & gratia, ut supra suo loco fufius demonstravimus. Quod si ita est, manifestè sequitur sine peccato quemlibet si velit posse vivere. Voluntas enim primi hominis non natura ut à Deo primitus facta est, culpabilis fuit: Nam ita sine omni infirmitate fuerat condita, ut posset non peccare si vellet. Ejus verò posteros, dicit Pelagius, non solum illo non esse infirmiores sed etiam plura implevisse præcepta cum ille unum implere neglexerit. Atque istam naturæ integritatem seu non peccandi possibilitatem per Christi adventum demonstratum volunt, qui de peccato damnavit peccatum, quia, inquit Pelagius, de illius carnis substantia que ante serviebat peccato vicit, nunquam peccando peccatum & in eadem carne damnavit peccatum, ut ostenderet voluntatem esse in crimine non naturam, que talis à Deo facta est, ut possit non peccare si velit. *Vide c. 19.*

A homo sine peccato esse si velit. Quod argumentum & in Epist. ad Cleoph. paulò brevius tangit. Unde cum Catholici nonnulli dicerent levia quedam peccata ipsa multitudine quod sepe irrurant non posse cuncta vitari, negabant Pelagiani debere argui ne levi quidem correptione si vitari omnino non possent. Nam si illi qui peccasse ponebantur, idcirco inquebant, tales fuerunt quia aliud esse non potuerunt, culpa carent. Ex quibus patet non tantum de singulis præceptis hoc argumentum urfisse Pelagianos, sed etiam de omnibus simul sumptis: atque ex eorum omnium possibilitate, possibilem homini perfectionem iustitiæ conclusisse. Itaque Celestius cum scripturas tantum adduceret quibus homini præceptum est ut sit perfectus & sine peccato vivat, satis superq; se probasse putat, hominem in hac vita posse esse sine peccato. Testimonia, inquit, quibus probatur præceptum esse homini ut absq; peccato sit. Atque ita magnum catalogum earum pertexit quæ præscribunt homini ut sit immaculatus. Sanctus, irreprehensibilis, sine peccato atq; perfectus. Et Pelagius ad illa scripturæ verba: Exhibere vos sanctis & immaculatos. Vide, ait, sciebat se impossibilia præcepisse. Tractat hoc argumentum sepius Iulianus non tantum ut probet hominè sine peccato posse vivere sed etiam ut ipsum quoque peccatum originale, præceptorum possibilitate subvertat. *Lib. 3. cont. Iul. c. 18. Ibid. c. 12.*

Deinde familiarissimum eorum argumentum est ac præcipuum ad asserendam iustitiæ perfectionem quia præcipitur homini ut sit perfectus ac sine peccato: Dei autem præcepta sunt possibilia, Dominus ait, inquit Pelagiani, estote perfecti, sicut Pater vester celestis perfectus est: quod non præciperet si sciret fieri non posse quod præcipit. Nihil enim præciperet Deus homini quod esset humane impossibile voluntati. Cujus argumenti vis per modum dilemmatis proponitur apud Hieronymum: aut possibilia, inquit Critobolus, hoc est Pelagianus, Deus mandata dedit aut impossibilia. Si possibilia in nostra potestate est ea facere si velimus, si impossibilia nec in hoc rei sumus si non facimus, quod implere non possumus, ac per hoc si ve possibilia dedit Deus mandata si ve impossibilia, potest *Lib. 2. de pecc. merit. & remiss. c. 15. Ibid. c. 3. Lib. 7. advers. Pelag. f. 833.*

Per hanc Apostolicam, ait ille, sententiam demonstratur, propterea rectè iudicari homines, quia præcepta possibilia non fecerunt, iniuste autem iudicarentur, si ea non fecissent que impossibilia iudicarentur. Neque enim ab homine iustum est aliquid amplius flagitare quam potest. Instantissime hoc idem inculcat Pelagius ut virgini Demetriadi possibilitatem perfectionis persuadeat. Ascribimus, inquit, iniquitatem iusto, pio crudelitatem dum eum primo impossibile aliquid præcepisse conquerimur. Et post multa in eandem sententiam: Nec impossibile aliquid voluit imperare qui iustus est: nec damnaturus hominem fuit pro eo quod vitare *In Epist. ad Demet.*

Lib. 1. Cent. Cantuarum. vitare non potuit qui pius est. Quæ verba gra-
Lib. de grat. & lib. arb. s. 16. ter reprehendit r. fellique Beda, tamen
Lib. 2. de pecc. meris. & remiss. c. 16. perperam putet esse verba Iuliani. Vides, ar-
Lib. de perf. iust. c. 2. ratiocin. 1. bitror, quanti hoc argumentum facerent Pela-
Ratiocin. 2. 3-4. giani, quod & ex Augustini verbis manifestum
Toto c. 3. 4. 5. 6. 7. est, quibus dicit: *Magnam aliquid Pelagiani se-
 scire putant, quando dicunt, Non iubet Deus quod
 sciret non posse ab homine fieri. Neque enim existi-
 mant aliam esse posse præcepti rationem nisi ut
 eo audito homo faciat. Cum enim his non ob-
 stantibus Catholici constanter tuerentur, ne-
 minem in hac vita sine peccato vivere, Cur ergo
 iubet inquit, quod scit nullum hominem esse facturum?*
 Tertium eorum non infimum argumentum
 ex ratione peccati petitur. Ante omnia, inquit
 Celestius, interrogatus est, qui negat hominem sine
 peccato esse posse, quid sit quodcumque peccatum quod
 vitari potest, an quod vitari non potest? Si quod vitari
 non potest, peccatum non est, si quod vitari potest, po-
 test homo sine peccato esse quod vitari potest. Nulla enim
 ratio vel iustitia patitur saltem dici peccatum quod
 vitari nullo modo potest. Ad quod conficiendum
 tres alias ibidem rationes ex natura peccati
 accersitas promit, quia voluntarius est non ne-
 cessarius, quia accidens est non natura, quia actus
 est non res. Multas alias rationes si videre libet
 quibus armati proflebant ut sine peccato vi-
 tam transigi posse conficerent, consule librum
 de perfectione j. iustitiae qui ex professo in hunc
 errorem refellendum scriptus est. Nam pleraq;
 in eo conglobata sunt, quæ passim alibi sparsa
 reperiuntur. Inter quæ illud non postremum
 est, quod omnium Pelagianorum ore, scriptisq;
 inculcatur, ac veluti gigantea moles aserto-
 ribus Catholica veritatis opponitur, quod
 mandata Dei custodire seu non peccare sit vo-

luntatis; Ergo, inquit, sit si volumus, non
 sit si nolumus: Quod si nolumus, aiunt apud
 Augustinum, non peccamus. Quod quidem in-
 numeris scripturis voluntatem hominis com-
 pellentibus, vel exigentibus, & accusantibus
 persuadere solentur, ut quod Apostolus di-
 cit, Quod vult faciat. Quod Ecclesiasticus: si vo-
 lueris mandata servare conservabunt te. Et, apposuit
 tibi aquam & ignem ad quod volueris, porrige ma-
 num tuam. Et similia. Sed omnium ore frequen-
 tatum est, illud Isaia: Si volueris & audieris
 bona terra comeditis; quod si nclueris & me ad
 iracundiam provocaveris, gladius de orabit vos.
 His etenim & similibus multis quæ acervatim
 congerunt, sine ulla dubitatione confici pu-
 tant, solo voluntatis nutu rem illam peragi,
 hominem non peccare si velit: cum velle &
 nolle in nudo ipsius arbitrio collocetur. Vnde
 Celestius urgens dilemmate: Quærendum est,
 inquit, quomodo non potest homo sine peccato esse
 voluntate, an natura? Si natura peccatum non est, si
 voluntate, per facile potest voluntas voluntate mutari,
 Cum itaque Catholicus querit, quandoqui-
 dem homo sum instructus libertatis arbitrio,
 quomodo cum velim fatiscq; cupiam non pec-
 care, delinquo? Respondent ut Hieronymus
 notat, quia voluntas imperfecta est, si enim vere ve-
 lere uti non peccares. Quod nihil est aliud, nisi, si
 efficaciter velles non peccares. Cum enim vel-
 le in solo hominis nutu collocatū patent etiam
 quam efficacissime velle à solo ejus arbitrio
 pendere arbitrantur. atq; irrefragabiliter con-
 fici hominem sine peccato esse posse, si velit. Si enim
 velle non potest, jam co ipso destruitur liberum
 voluntatis arbitrium: Quod, inquit Pelagi-
 giani, aliter liberum non erit nisi si fecero quod volueris.

Lib. 2. de pecc. meris. & remiss. c. 3.
1. ad Cor. 7. Ecclesiasti. 15
Vide lib. de me, bona terra comeditis; quod si nclueris & me ad iracundiam provocaveris, gladius de orabit vos. lib. 4. ad Boz. nif. c. 2. lib. 1. operum imperf. cont. lib. f. 133. lib. 1. de grat. & lib. arb. c. 10. & c. lib. de perf. iust. c. 6.
Lib. 1. Dial. ad vers. Pelag. f. 824.
Apud Hier. Epist. ad Cresiph. fol. 810.

Discrimen statuunt inter esse, & posse esse sine peccato.

CAPVT XVII.

PORRO observatione dignum est Pelagianos ut scripturas evadant quæ neminem in hac vita sine peccato esse convincunt, sæpe magis potestatem non peccandi quam effectum illius potestatis asserere. Nam quamvis magnum eorum quos sine peccato vixisse putant subinde prætexant numerum; ut inter viros Enoch, Melchisedech, Abraham, Isaac, Jacob, Ioseph, Iesum Nave, Phiveem, Hieron. lib. Samuel, Narban, Heliam, Helizæum, Michæam, Daniel, Ananiam, Azariam, Mizael, Ezechiel, Mardocheum, Simeon, Ioseph cui desponsata erat Virgo MARIA, Ioannem; interque feminas, Deloriam, Annam, Samuëlis matrem, Iudith, Esther, præ. merit. c. alteram Annam siliam Phanael, Elisabeth, ipsam etiam Domini ac Salvatoris nostri Mariam, quam sine peccato confiteri necesse esset pietatis: maximeque c. 12. c. 13. c. 14. c. 15. c. 16. c. 17. c. 18. c. 19. c. 20. c. 21. c. 22. c. 23. c. 24. c. 25. c. 26. c. 27. c. 28. c. 29. c. 30. c. 31. c. 32. c. 33. c. 34. c. 35. c. 36. c. 37. c. 38. c. 39. c. 40. c. 41. c. 42. c. 43. c. 44. c. 45. c. 46. c. 47. c. 48. c. 49. c. 50. c. 51. c. 52. c. 53. c. 54. c. 55. c. 56. c. 57. c. 58. c. 59. c. 60. c. 61. c. 62. c. 63. c. 64. c. 65. c. 66. c. 67. c. 68. c. 69. c. 70. c. 71. c. 72. c. 73. c. 74. c. 75. c. 76. c. 77. c. 78. c. 79. c. 80. c. 81. c. 82. c. 83. c. 84. c. 85. c. 86. c. 87. c. 88. c. 89. c. 90. c. 91. c. 92. c. 93. c. 94. c. 95. c. 96. c. 97. c. 98. c. 99. c. 100. c. 101. c. 102. c. 103. c. 104. c. 105. c. 106. c. 107. c. 108. c. 109. c. 110. c. 111. c. 112. c. 113. c. 114. c. 115. c. 116. c. 117. c. 118. c. 119. c. 120. c. 121. c. 122. c. 123. c. 124. c. 125. c. 126. c. 127. c. 128. c. 129. c. 130. c. 131. c. 132. c. 133. c. 134. c. 135. c. 136. c. 137. c. 138. c. 139. c. 140. c. 141. c. 142. c. 143. c. 144. c. 145. c. 146. c. 147. c. 148. c. 149. c. 150. c. 151. c. 152. c. 153. c. 154. c. 155. c. 156. c. 157. c. 158. c. 159. c. 160. c. 161. c. 162. c. 163. c. 164. c. 165. c. 166. c. 167. c. 168. c. 169. c. 170. c. 171. c. 172. c. 173. c. 174. c. 175. c. 176. c. 177. c. 178. c. 179. c. 180. c. 181. c. 182. c. 183. c. 184. c. 185. c. 186. c. 187. c. 188. c. 189. c. 190. c. 191. c. 192. c. 193. c. 194. c. 195. c. 196. c. 197. c. 198. c. 199. c. 200. c. 201. c. 202. c. 203. c. 204. c. 205. c. 206. c. 207. c. 208. c. 209. c. 210. c. 211. c. 212. c. 213. c. 214. c. 215. c. 216. c. 217. c. 218. c. 219. c. 220.

Non tamen illos veluti partem aut cardinem sui dogmatis sed veluti exempla dumtaxat proferunt de quorum tamen non sunt multum veritate solliciti. Aperte quippe non raro profitentur, non se defendere, quod quisquam sine peccato sit vel fuerit, sed tantum esse possit si velit. Audi ipsum Hæresiarcham dogmatis sui ac distinctionis interpretem: Aliud est que-
 rere an possit aliquid esse, quod ad solam possibilitatem pertinet, aliud utrumve sit. Ne que ego dico hominem esse sine peccato; neque tu dicis, non esse hominem sine peccato. De posse & non posse, non de esse & non esse contendimus. Ex quo capite ad omnes illas scripturas, quibus dicitur nemo natus à sordibus esse qui non peccet, si dixerimus quia peccatū non habemus; & similes, uno verbo respondēt, huiusmodi exemplis ostendi quales homines quidā tempore aliquo fuerint, non quod aliud esse non potuerint, unde & iure inveniuntur esse culpabiles. Nam, inquit, si idcirco tales fuerunt, quia aliud esse non potuerunt, culpa cavent. Et inferius cum ad illum Apostoli locū, non nes peccaverunt, Respondisset hoc de illis intelligi qui

Lib. de nat. & grat. c. 7.
Lib. 14. iux. 1. Reg. 8. 1. Ioan. 1. Lib. de nat. & grat. c. 7.
Rem 3

